

EU, HAIOS!

ȘCOALA DE COMEDIE

JAMES PATTERSON

ȘI CHRIS GRABENSTEIN

Traducere din engleză
de Ana Lucreția Nedelcu

CORINT BOOKS

Redactor: ADELINA DRAGOMIR
Tehnoredactor: NICOLAE VASILESCU

James Patterson, Chris Grabenstein
I FUNNY: SCHOOL OF LAUGHS

Copyright © 2017 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through GRAAL.

Cover art by Laura Park and Jomike Tejido
Cover ©2017 Hachette Book Group, Inc.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT BOOKS.
CORINT JUNIOR este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-717-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES

Eu, haios : școala de comedie / James Patterson,
Chris Grabenstein împreună cu Emily Raymond ;
il. de Jomike Tejido ; trad. din engleză de Ana Lucreția Nedelcu. -
București : Corint Books, 2020
ISBN 978-606-793-717-6

- I. Grabenstein, Chris
- II. Raymond, Emily
- III. Tejido, Jomike (il.)
- IV. Nedelcu, Ana Lucreția (trad.)

821.111

Capitolul 7

CĂDĂVRU VIU

Salutare, tuturor! Sunt Jamie Grimm și iată câteva lucruri pe care ar trebui să le știți despre mine încă de la început, având în vedere că acestea vor fi probabil ultimele zile ale mele pe Pământ.

Unu: sunt actor de comedie.

Doi: vărul meu Stevie Kosgrove o să mă omoare în noaptea de vineri ce va să vină, la ora opt, zona estică (ora șapte, zona centrală).

Da. Sunt ca o cutie de lapte. Am o dată de expirare. Pentru că vineri seară la ora opt se difuzează noul meu show de televiziune, *Jamie Haiosenie*, la BNC-TV.

Și, de data aceasta, Stevie ar putea să aibă un motiv chiar foarte bun să mă distrugă. Vedeți

voi, doar pentru cei care știu să savureze o glumă, filmăm un episod în care îl luăm peste picior pe cel mai longeviv agresor de la Generala din Long Beach. Suntem la jumătatea primului sezon din *Jamie Haișenie*, care se înregistrează la New York, și ghiciți ce? Serialul meu se dovedește o lovitură de proporții. Pe atât pe cât mă va lovi și pe mine pumnul lui Stevie Kosgrove când va urmări episodul de vineri despre Skeevy Musgrove! Cred că n-am fi putut să-i ascundem mai bine numele, nu-i așa?

Buna mea prietenă Gilda Gold este cea care regizează acest episod despre Skeevy. Cei mai buni amici ai mei, Joey Gaynor și Jimmy Pierce, joacă rolurile celor mai buni amici ai mei, Joey și Jimmy. Da, exact, serialul are la bază chiar viața mea. Este mai ușor de realizat. Dar și mai periculos.

— Liniște pe platou! strigă Gilda. Șiiiiii... motor!
Începem filmarea.

— Felicitări, Jamie! spune Gaynor, care se află în primul rând. Ai câștigat premiul *Profesor pentru o zi!*

De fapt, Gaynor se dovedește a fi un actor destul de bun—mult mai bun decât mine.

Jimmy Pierce? Păi este o persoană extrem de inteligentă, un geniu. Când își spune replicile, le rostește nedeslușit.

— Da, Jamie, mormăie Pierce. Felicitări, omule! (De fapt, sună mai degrabă a „Pa, mami. Fructe tari, pomule“, ceea ce este destul de amuzant, așa că Gilda nu strigă „Tăiați“, iar scena se desfășoară în continuare).

— Dragi colegi, spun eu, manevrând roata din față a scaunului spre a înainta puțin, în calitate de profesor al zilei, declar prin prezenta ilegalitatea temelor pentru tot restul anului!

— Uauu! spuse Gaynor, absorbită total de personaj. Poți să faci asta?

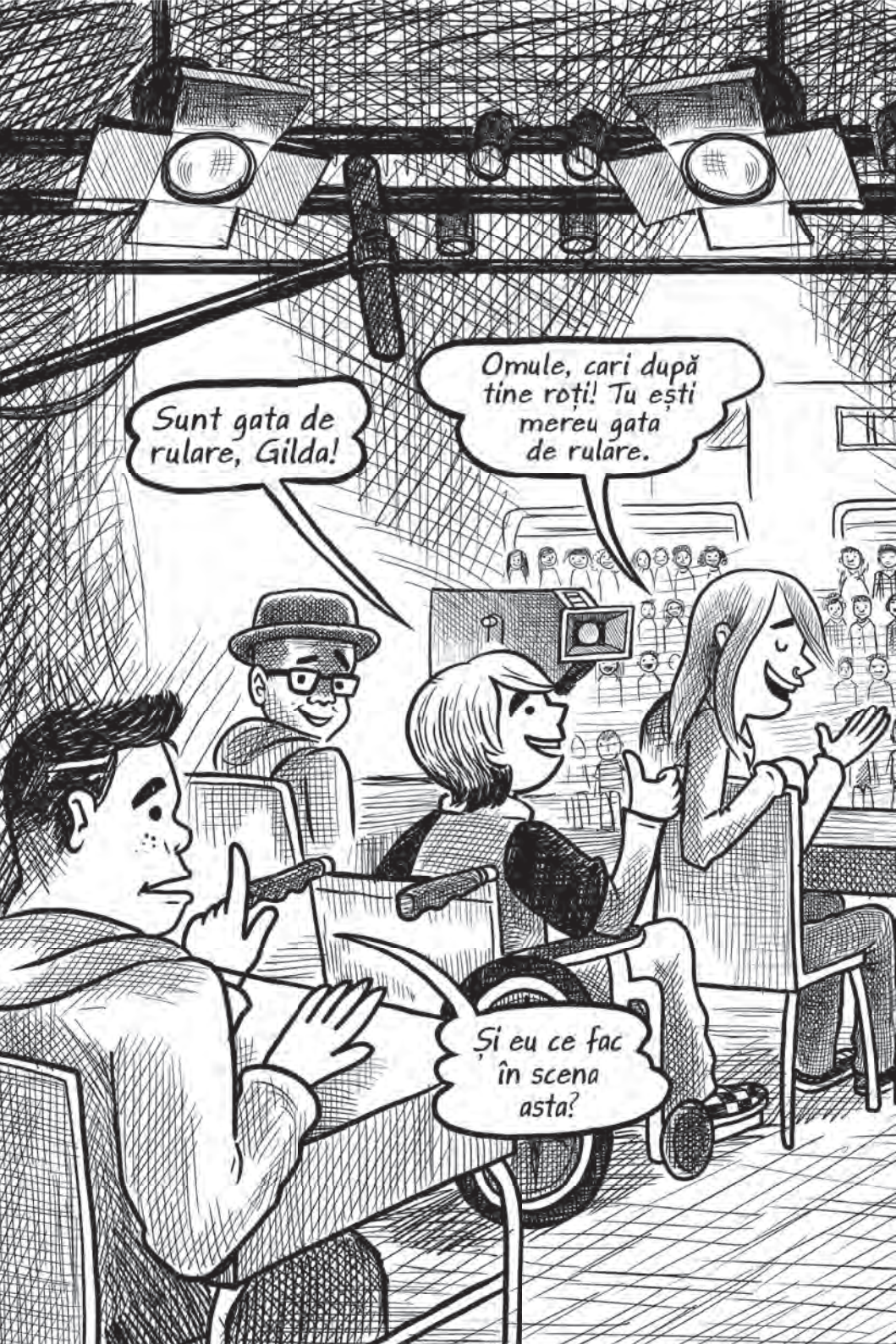
— Azi sunt profesor. Azi pot face orice.

— Chiar dacă are repercusiuni și mâine? întrebă actrița ce o joacă pe Jilda Jewel, care pe mine mă interesează din punct de vedere romantic în acest serial (nu că așa avea atât de mare interes pentru terciul fără sens pe care-l tot inventează scriitorii).

Și da, ea este un personaj oarecum bazat pe profilul Gildei Gold.

— Profesorii sunt precum împărații romani, spun eu.

— Vrei să spui că sunt toți morți? mârâie copilul voinic care-l interpretează pe Skeeve Musgrove. Exact așa ca tine!

Sunt gata de rulare, Gilda!

Omule, cari după tine roți! Tu ești mereu gata de rulare.

Și eu ce fac în scena asta?

Energiezi pe toată lumea.

Gilda îi oferă actorului care-l joacă pe Skeevy o indicație despre cum să-și ridice gigantica armă de aruncat boabe de mazăre, care are aproximativ dimensiunea unei arme primitive din Amazonia.

— Este timpul să jucați dodgeball cu boabe mici din hârtie! strigă el în timp ce băieții folosesc un tun din fundal, pentru a lansa dopuri de hârtie umedă către mine.

Îmi înclin capul, mă avânt, mă feresc, mă balansez și mă învârt pentru a evita proiectilele care vin spre mine. Se strivesc de peretele din spatele meu și se preling oarecum spre podea. Este scârbos, ceea ce înseamnă că este amuzant.

Skeevy se duce să reîncarce muniția.

— În calitate de profesor al zilei, spun eu cât de repede pot, declar că este timpul pentru desert!

Toți copiii de pe platou își desfac cutiile cu mâncarea de prânz și își scot plăcintele moi și cremoase. Apoi toată lumea le azvârle către Skeevy!

Este *făcut terci*. De optsprezece plăcinte diferite, toate moi, cu frișcă.

Spuma lipicioasă îi acoperă capul și se scurge căzându-i drept în brațe. Arată ca un dezgustător om de zăpadă făcut din frișcă.

— Și asta, dragi colegi, declar eu, este o altă modalitate prin care putem reduce la tăcere un agresor. Umpleți-i gura cu plăcintă!

Capitolul 2

ASTA NU E VARZĂ, E O REUȘITĂ!

—OK, oameni buni! spune Gilda. Totul s-a încheiat. Episodul numărul unsprezece este gata să fie difuzat. Îl vom edita, vom aranja coloana sonoră și îl vom transmite vineri. Apoi, *Jamie Haișenie* intră oficial într-o pauză de cinci săptămâni.

Audiența aplaudă. Distribuția și echipa de filmare aplaudă și ele. Am lucrat destul de mult și intens la acest serial pe parcursul a exact trei luni. Acum vom putea să ne luăm cu toții o binemeritată vacanță. Săptămâna viitoare, în loc să fim pregătiți de platoul de filmare, Gilda, Gaynor, Pierce și cu mine ne vom întoarce la

Generala din Long Beach, unde domnește adevăratul și supremul Skeeve Musgrove. Pe parcursul acestor zile însă, Stevie Kosgrove își împarte îndatoririle de agresor-șef cu Lars Johannsen, un uriaș din clasa a VIII-a care s-a mutat din Minnesota în Long Island. Lars este atât de mare, încât mă face să cred că putea fi el însuși Minneapolis.

Va fi ciudat să mă întorc chiar într-o școală reală, în loc de cea falsă de pe platoul de filmare de la *Jamie Haiosenie*. Dar cred că, de fapt, abia aștept să fac asta. Gimnaziul este locul de unde mi-am cules întotdeauna cel mai bun material de comedie. Este de asemenea locul unde am mâncat pentru prima dată ceva ce semăna a carne, unde mi-a fost vârat capul într-o toaletă și unde am aflat că există două feluri de oameni pe acest pământ: cei care sunt buni la matematică și cei care nu sunt. Dar, cum era evident, totul s-a transformat în replici de comedie destul de bune.

Într-adevăr, viața s-a schimbat pentru amicii mei Gaynor, Pierce și chiar și pentru Gilda.

Gaynor a câștigat destui bani pentru a-și ajuta mama, care încă se recuperează după lupta cu cancerul. Și-a luat și pentru el vreo doi cercei noi pentru nas. Unul strălucește în așa hal, că arată de parcă ar avea acnee electronică.

Pierce, geniul nostru rezident, își economisește cecurile primite de pe urma emisiunii *Jamie Haiosenie* pentru a-și plăti studiile la facultate. La Harvard. Și la MIT. Vrea să se ducă la amândouă în același timp.

— De altfel, sunt foarte aproape una de cealaltă, îmi spune el.

Desigur că eu va trebui să-mi cumpăr un scuter electric, ceva gen hoverboard, pentru a mă deplasa între campusuri. Sau o dronă. Am nevoie să cuget asupra situației, să o analizez, pentru a determina care este varianta cea mai eficientă.

Gilda? Ea deja a câștigat o bursă integrală pentru a studia regia la UCLA. Își va folosi banii pe care i-a obținut regizând episoadele din *Jamie Haioșenie* pentru a-și finanța primul său film independent.

Cât despre mine, pun deoparte o sumă mare de bani pentru ceea ce numesc eu Fondul Miracolului Medical. Mă descurc destul de bine

în scaunul meu cu roțile, însă cine știe? Poate că într-o zi va exista un tratament pentru ceea ce-mi provoacă dureri de la brâu în jos. Poate vor ateriza extraterestrii și doctorii lor vor găsi o cale prin care să-mi deplaseze coloana vertebrală pentru a deveni din nou funcțională. Dacă vor face asta, vreau să fiu pregătit financiar, în cazul în care doctorii extraterestri nu acceptă majoritatea formelor de asigurare medicală.

De asemenea, încerc să fac tot posibilul să-l ajut și pe unchiul Frankie să-și păstreze funcțional restaurantul, pentru că, na, mereu mă ajută când și cum poate. M-am oferit chiar să-i cumpăr un tonomat muzical. O afacere digitală de lux cu LED intermitent, boxe stereo, care pot difuza cele mai noi hituri de la radio.

— Mulțumesc, dar nu, puștiule, mi-a spus unchiul Frankie. Prefer vinilurile cu înregistrări doo-wop.

Doo-wop este ca muzica rap. Dar cu o melodie. Și cu niște versuri. Și cu muzică. Și cu acorduri. Și...

Da. Unchiul Frankie detestă muzica rap.

— Nu poți fredona pe ea, spune el.

Mi-am oferit ajutorul și în „Orașul Veseliei“, așa cum numesc eu casa mătușii și a unchiului

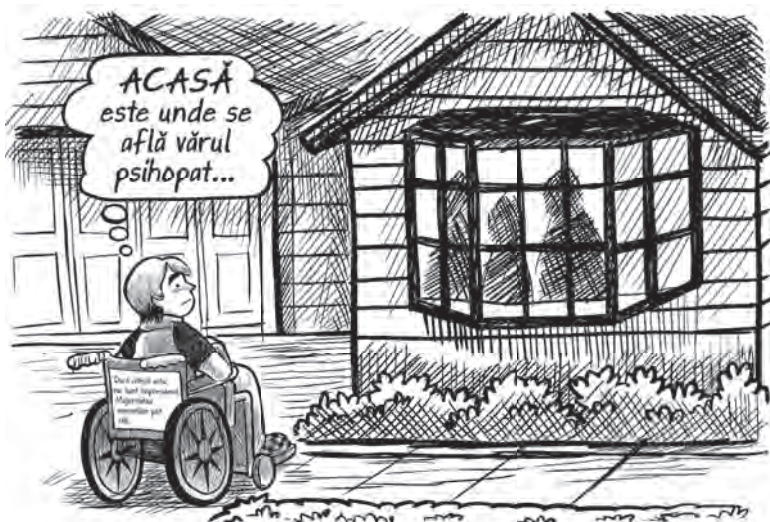
meu. Aici locuiesc. În garaj. De fapt, arată mai degrabă ca peștera lui Jamie, cu uși glisante cu telecomandă, un TV colosal cu ecran plat, Mustangul meu roșu decapotabil pe post de coleg de cameră, un frigider și un cuptor cu microunde pentru nopți cu nachos și multe altele, și tot felul de echipamente pentru grădinărit. Ai nevoie să-ți tai o buruiană? Eu sunt omul tău!

Veselie nu este numele real al mătușii și al unchiului. Îi numesc eu așa, pentru că zâmbesc arareori. Le lipsesc genele râsului și ale bucuriei.

Numele lor real este Kosgrove.

Da. Cel mai rău agresor de la Generala din Long Beach este fiul lor, ceea ce face să fie vărul meu.

Un context evident favorabil lui pentru a mă face terci vineri seară, când își va vedea personajul mânjit în *Jamie Haișenie!*

Capitolul 3

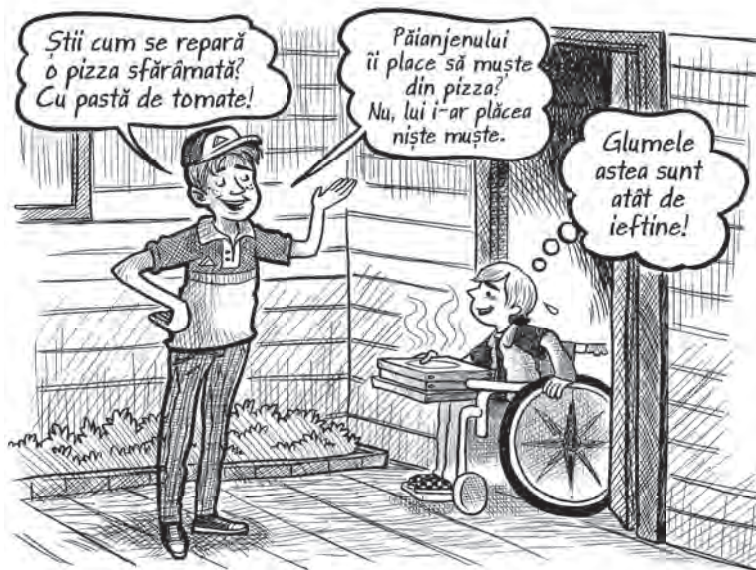
IDEI ILUZORII

Pentru că nu pot eu opri rotația Pământului (hei, eu nu pot nici măcar să merg), seara de vineri merge exact după program.

Comandăm pizza la cină, ceea ce înseamnă că trebuie să răspund la ușă, pentru că Tony, tipul care livrează pizza, este un amic actor de stand-up comedy. Îi place să-și testeze glumele pe mine. Nu mă deranjează. Orice comedian are nevoie de oportunități pentru a-și lucra materialul. Când eram la început, obișnuiam să-mi recit materialele în fața pescărușilor și porumbeilor. Și da, dacă păsările nu agreează glumele tale, se vor găinăța pe pantofii tăi.

— Bună, Jamie, mi se adresează Tony când intră pe ușă cu trei pizze cu pepperoni. Mă bucur să fiu aici. Știi, când doamna Veselie a comandat

pizza, se întreba dacă va dura mult. I-am spus:
„Nu, se mănâncă repede.“

Tony își aruncă privirea în spatele meu, cuprins de neliniște.

— Vărul tău Stevie este deci acasă?

— Nu încă. Cred că îi mai scutură bine pe câțiva de la clasa a VI-a.

— Bine. Eu nu spun că Stevie este un tăntălău, dar odată l-am întrebat dacă vrea pizza tăiată în șase sau în douăsprezece bucăți. Mi-a răspuns: „Șase. Nu mi-e atât de foame pentru a mânca douăsprezece.“

Eu râd. Tony zâmbește.

— Îți place noul meu material?

— Continuă să lucrezi la el, spun eu, amintindu-mi câteva dintre primele mele glume. Erau la fel, ca și cum le scosesem din cărțile pentru piticii de clasa I. Singurul mod de a deveni mai bun în orice este practica, practica, practica.

Tony pleacă. Mă îndrept cu pizzele spre sufragerie, unde le ingurgităm cât ai zice pește, apoi ne așezăm fiecare pe locul lui în camera de zi pentru a viziona *Jamie Haișenie*.

Doamna Veselie se cuibărește pe canapea lângă domnul Veselie. Fratele mai mic și sora lui Stevie se cocoată pe taburete. Eu rămân exact unde parchez scaunul.

O veste bună: Stevie încă nu a ajuns acasă. Pot să mai trăiesc încă o zi pentru a mă distra.

— Știi ceva, spune doamna Veselie, care tocmai citise sinopsisul emisiunii în *Ghidul TV*. Cred că este minunat să poți juca rolul unui profesor în acest episod, Jamie. Bunica ta ar fi fost foarte mândră de tine.

Ea vorbea, bineînțeles, despre mama mamei mele, care era de asemenea mama ei. În principiu, cam așa devii mătușă.

— Bunica ta a fost profesoară, îmi spune doamna Veselie. De la clasa a III-a până la a V-a.

Eu dau din cap aprobator, pentru că îmi amintesc de bunica, chiar dacă ea murise deja cu doi ani înainte ca mama, tata și sora mea mai mică să dispară și ei.

— Da, cu siguranță a fost profesoară, bombăne domnul Veselie. De aceea nu a avut niciodată bani.

— Păi, spune doamna Veselie, afișând surprinzător o grimasă pe chip, asta nu conta pentru ea. Mama spunea mereu: „În loc să fac bani, încerc să fac o diferență în sistem.“ Și chiar asta face și Jamie acum cu serialul lui TV. Îi învață pe copii tot felul de lecții de viață importante.

Și apoi se ridică brusc de pe canapea și mă sărută pe obraz!

— Suntem toți foarte mândri de tine! izbucnește doamna Veselie.

Eu roșesc de emoție. Toată această cuvântare pare că mi s-a urcat la cap.

Cu excepția momentului când Stevie se înfățișează la ușa de la intrare.

— Unde e mâncarea mea? țipă el.

— În cutia de pizza! îi răspunde pe același ton fratele său mai mic.

— Nu vreau pizza, spune Stevie în timp ce se îndreaptă cu pas apăsător spre bucătărie.

Aud zgâlțâitul ușii frigiderului.

Stevie intră în sufragerie cu o bucată înghețată de plăcintă cu mere Mrs. Jane, pe care probabil că a smuls-o din congelator.

— Vreau *acest* tip de plăcintă. În cazul în care se întâmplă ceva rău cu vreun personaj în episodul din seara asta din *Jamie Haiosenie*.

Au!

Cred că Stevie a văzut pe YouTube clipul de prezentare a episodului.

Azvrârle plăcinta înghețată dintr-o mână în alta, în sus și-n jos, ca și cum ar cântări un bloc de zgură.

Am un sentiment ciudat că această plăcintă cu mere va dura mult mai rău decât toate plăcintele cu frișcă din Boston.

